

**ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ
ΧΤΥΠΑ
ΤΗ ΠΟΡΤΑ ΜΟΥ
ΞΑΝΑ!**

**ΛΙΝΑ
ΡΟΚΑ**

Είναι έτοιμα όλα για τη δική του αφεντιά
και το περιμένω να έρθει από μακριά.
Τόσες μέρες τριγυρνούσα στο σπίτι σαν ξωτικό
για τον δικό του ερχομό.
Απ το παραθύρι αγναντεύω το στενό
και θαυμάζω τη φύση
και τον φθινοπωρινό ουρανό.

Μηλόπιτα με κανέλα και αυγά
και μια κολοκυθόπιτα
που περιμένει στο ταψί
υπομονετικά.
Νερό ζεστό για τσάι του βουνού,
για τον επισκέπτη του δειλινού.

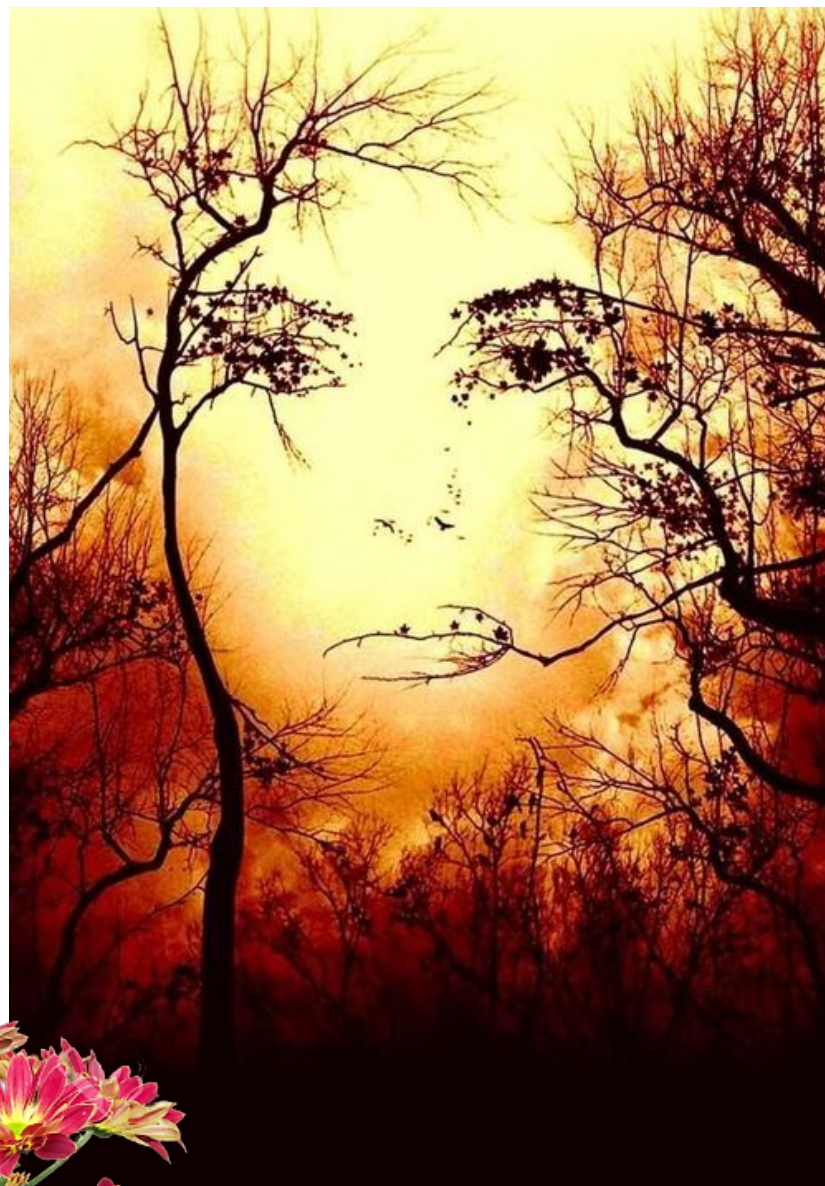

Θα 'ρθει από μέρη μακρινά,
από του Χρόνου τα απάτητα βουνά.
Σσο! Ακούω βήματα πάνω σε φύλλα ξερά
και το χτύπημα στη πόρτα την παλιά.

-Έλα μέσα Φθινοπωράκι μου χλωμό,
βρεγμένο χώμα να μυρίσει το δικό μου σπιτικό.
Μη σε σκανδαλίζει το δέντρο το γυμνό.
Αργότερα τα παιχνίδια
με το χρυσάνθεμο το δημητριανό.
Κάτσε στου σπιτιού μου τη γωνιά,
να σε φιλέψω καλούδια
και ότι άλλο η ψυχή σου λαχταρά.

Εκείνο με βλέπει και μου χαμογελά
και με ρωτάει δειλά:
-Να φωνάξω μέσα και τα τρία μου παιδιά;
Παίζουν κρυφτό έξω στην αυλή, με τον
πελαργό.
Εκείνος έχει ταξίδι μακρινό
και τα παιδιά μου έχουν το μυαλό τους
στο χαχανητό.

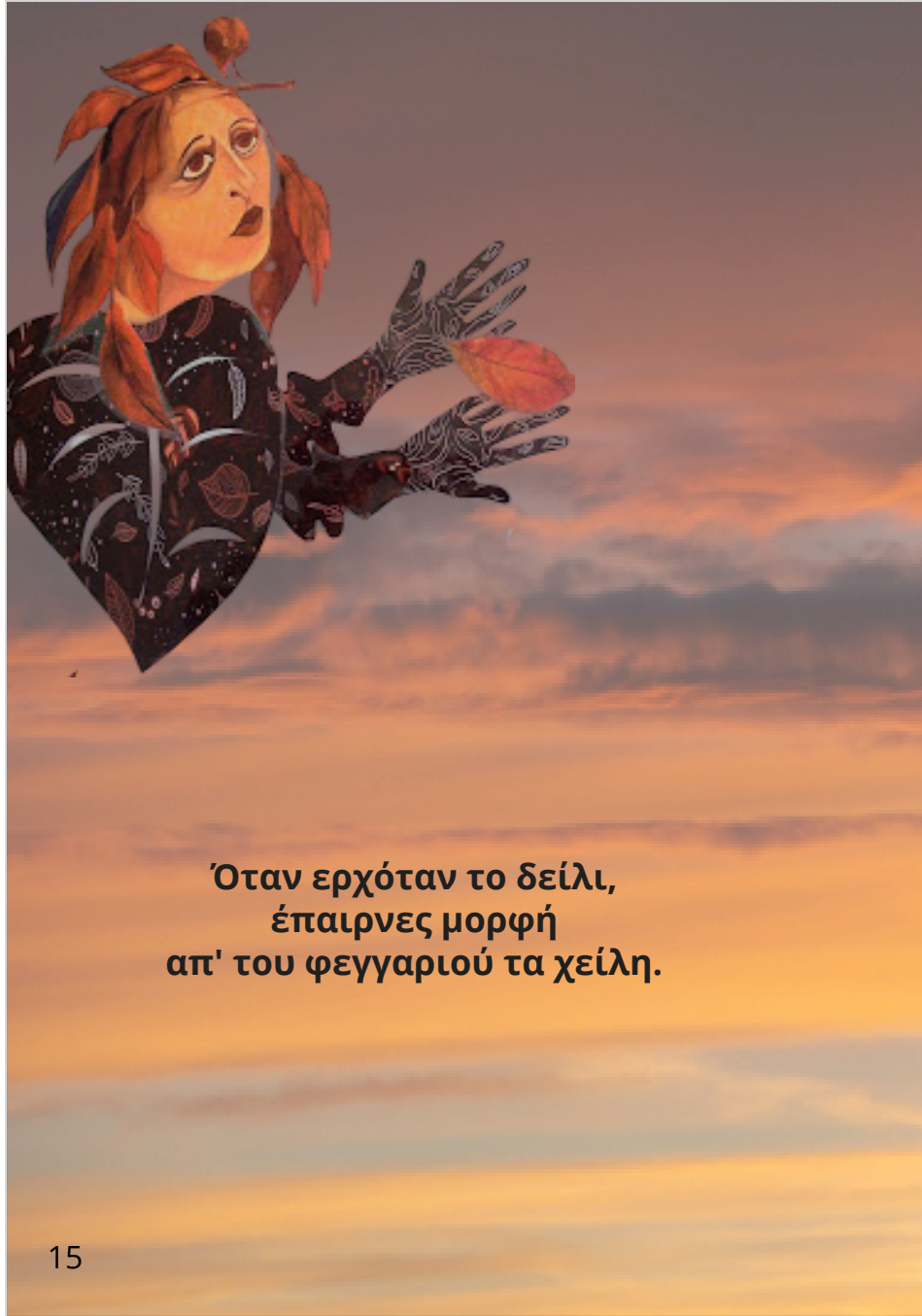
-Μη το σκέφτεσαι ούτε λεπτό,
γιατί σε περίμενα τόσο καιρό.
Τόσα λόγια κρυμμένα σε χαρτί νωπό,
τα φύλαγα σαν τα μάτια μου,
σε συρτάρι κλειστό.
-Όταν έβρισκα χρόνο,
μέσα στη προετοιμασία του ερχομού,
πήγαινα γράμμα στο ταχυδρομείο
του δικού μου ουρανού.

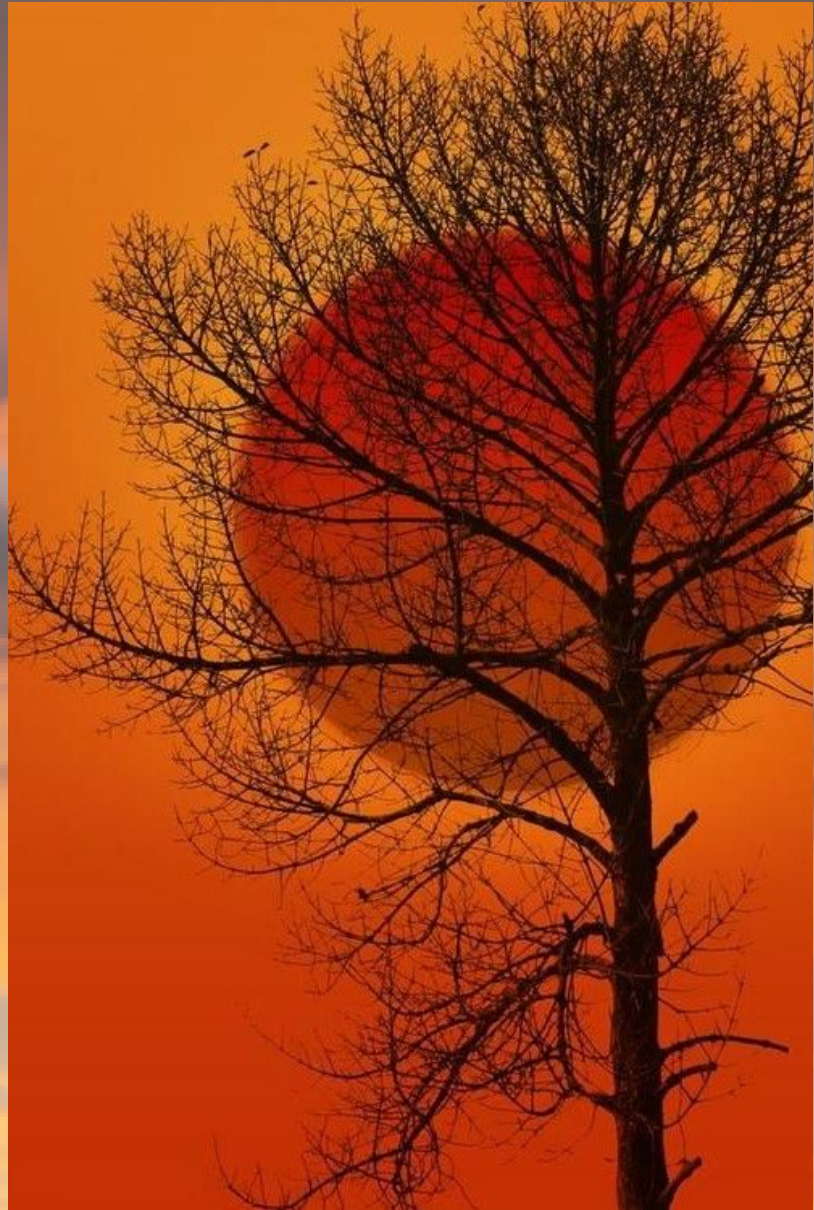

-Να!
Κοίταξε!
Τα έχω όλα εδώ
και σε περίμενα
καθώς το φύλλο άφηνε
το δέντρο το ψηλό.

**Όταν ερχόταν το δείλι,
έπαιρνες μορφή
απ' του φεγγαριού τα χείλη.**

Και καθώς η ώρα κυλά,
βγαίνουν απ' το στόμα μας ιστορίες,
για τα νέα και τα παλιά
και "σκαρφαλώνουν"
στη πλάτη του Φθινοπώρου,
ξανά και ξανά.

